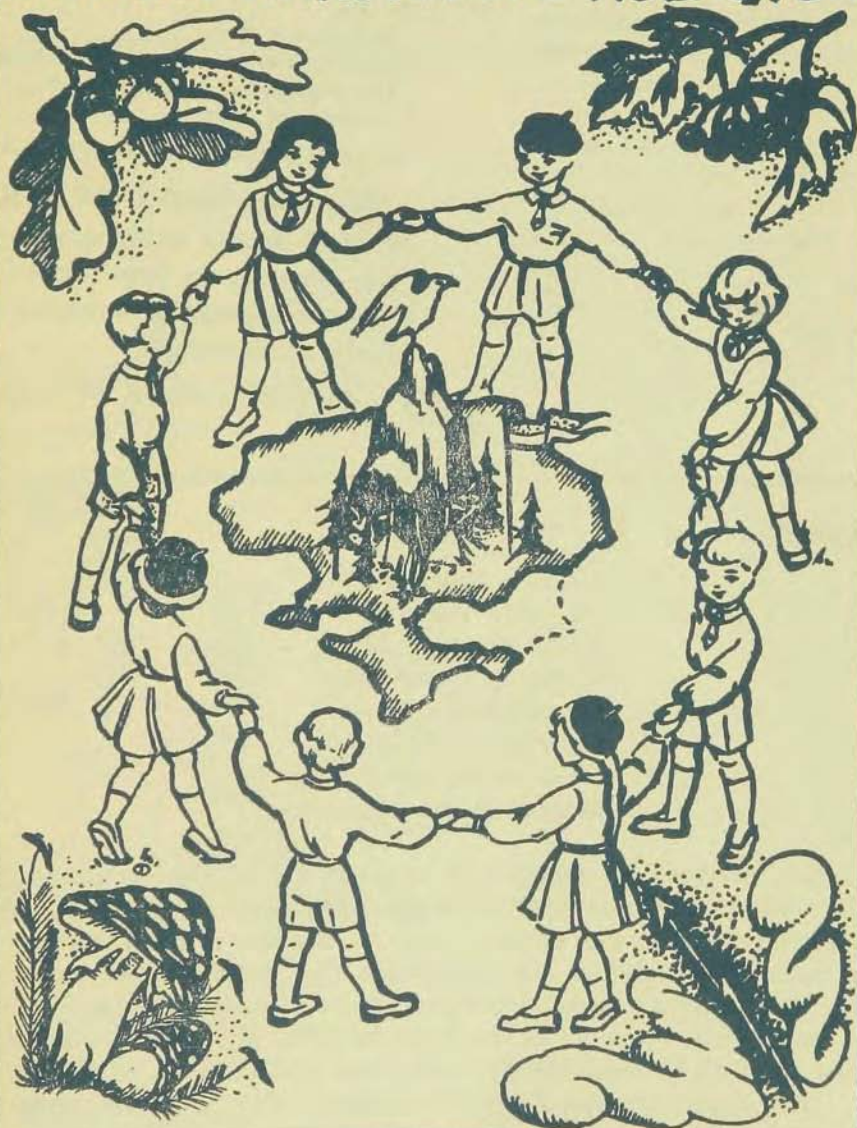

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

„ГОТУЙСЬ”

Журнал пластового новачтва

“HUTUJS” — MAGAZINE
for Ukrainian Children

Видає Головна Пластова Булава

Відповідальний редактор:
пл. сен. Леся Храплива

Адреса Редакції:

LESIA CHRAPLYWA
158 East 7th St., Apt. 3A
New York 9, New York

Адмініструє

Крайова Пластова Старшина
на ЗДА.

Адреса Адміністрації:

“PLAST” Inc.
140-142 Second Avenue
New York 3, N. Y.

Обкладинка роботи Ніни Мудрик-Мриц

З М І С Т:

Сестр. Світляна:	
Чи знаєте їх?	4
Ле. К.:	
Квіточка з Лізіє	6
Сірий Орел Орест:	
Що розказував братчик Юра?	7
3 новацького світу	12

Річна передплата — \$ 2.50. Но-
вачки та новачки складають її на
руки виховників, самітники та
неновачки пересилають просто на
адресу Адміністрації.

Ціна одного числа 25 центів.

Тарас Шевченко

Учітеся, брати мої!
Думайте, читайте,
І чужому научайтесь, —
Свого не цурайтесь:
Бо хто матір забуває,
Того Бог карає,
Чужі люди цураються,
В хату не пускають . . .

Цей віршик, це застина із великої поеми Тараса Шевченка „Посланіє”, що знажить „Лист”. Такі листи писали колись Апостоли до перших християн та взгли в них, як їм жити. А Шевченко написав таке „Посланіє” до всіх українців. Він сам зазначив, що пише його до „мертвих і живих і ненароджених”. Це знажить, що і до нас він писав, хог нас тоді ще не було на світі. Прозчитайте цей віршик дуже уважно, то побачите, що каже нам наш великий Кобзар.

„Посланіє” написав Тарас Шевченко у 1845 році, тоді, коли він вже був вільний від панської неволі і повернувся в Україну.

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

Ч. 8 (69)

Жовтень

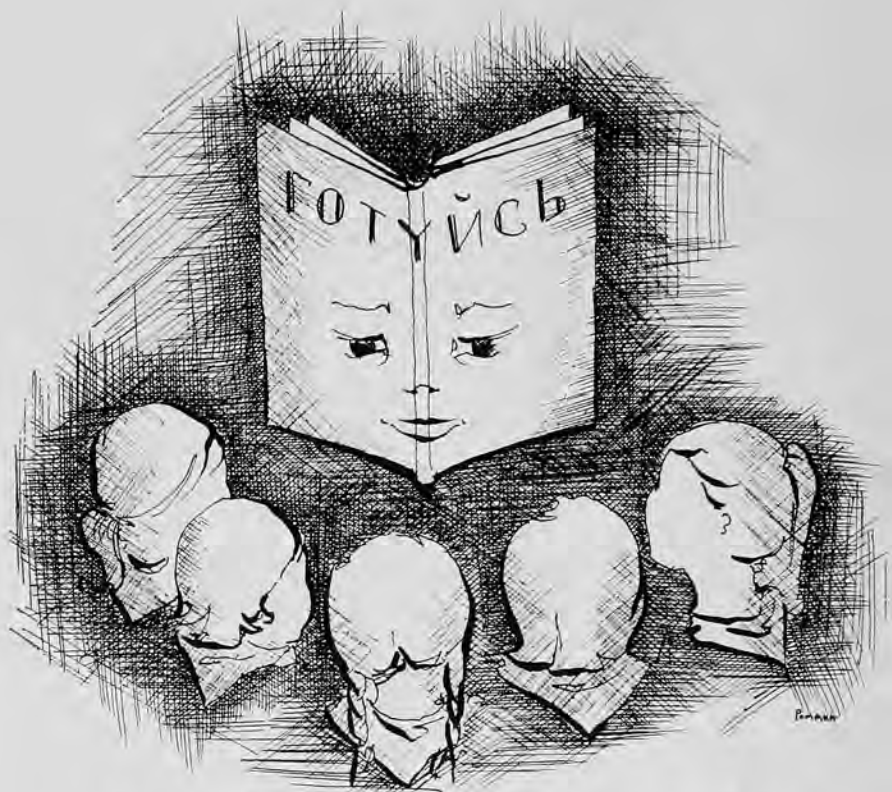
1961

Мал. І. Савойка

Хтось забув у лісі
З образками книжку.
Пронюхали звірі —
Підкралися нишком.

А найбільше вчений
Ведмідь між звірями,
Книжку всім читає...
Догори ногами!

„ГОТУЙСЬ” ГОВОРИТЬ ДО СВОЇХ ЧИТАЧІВ

Дорогі мої Читачі!

На цей раз, у жовтні, дуже багато маю Вам сказати. Хочу розказати Вам дещо про те, як постає книжка. Бо ж жовтень — місяць книжки.

Отже, в першу чергу кожному книжку мусить хтось написати. Його звано автором книжки. Потім книжка, написана рукою чи на писальній машинці, йде в друкарню. У друкарні друкар має багато-багато букв, вилитих із олива. Вони називаються черенки. Друкар складає із черенок все те, що написав автор. Цілу, складену так сторінку мастить фарбою й відбиває на папері. Так виходить задрукована вже сторінка.

Але що в книжці таких сторінок багато, друкують їх по шіснадцять разом, а то й по більше, на великих листках паперу, аркушах. Ці аркуші віддають у переплетню. Переплетня складає їх, розтинає,

так щоб були вільні сторінки та зшиває їх у книжку. На верх дає обгортку або обкладинку і книжка готова.

Друге діло, коли в книжці мають бути ще образки. Тоді із кожного образка роблять у клішарні клішу, тобто риють цей образок на металевій плитці. А потім клішу відбивають на папері так, як і склад із черенок.

Але коли вже зроблять склад та виготовлять кліші, відбивається із них не одну тільки книжку, а сотні, а то й тисячі примірників. На долішньому березі останньої або першої внутрішньої сторінки книжки є завжди написано, який її наклад, тобто, скільки примірників її видрукували.

Друкувати та опрацювати книжки — велика та важка праця. А ще важча — писати книжки, бо для цього треба дуже багато вчитися та знати.

А тому видання книжки коштує дуже багато. Але ж без книжок люди не могли б сьогодні жити. З книжок можна пізнати, як живуть люди в цілому світі, такі, що ми інакше їх ніколи не зустріли б. З книжок можна вчитати, як жили в давнину люди, що сьогодні вже й сліду їх нема. А коли хто написав яку справді гарну книжку, то її читають потім люди цілими століттями та вчаться з неї, так, неначе б творець цієї книжки сам між ними був та навчав їх.

Але хто платить за книжки? — спитаєте. Бувають товариства, що називаються видавництва. Вони й займаються видаванням книжок. Але дуже часто дають гроші на видавання книжок поодинокі люди. Так само, як є добрі люди, що не жалують свого гроща на будову церков, шкіл, на науку тим, які не мають за що вчитися. Таких людей називаємо добродіями або з латинська „меценатами”. „Меценат” — це дуже гарна назва і велика почесьт тому, кого так називають.

У нашому розділі „Чи знаєте їх” зустрінете якраз таких трьох великих українських меценатів, що пам'ять їх шануємо і досьогодні.

Але, скажете, щоб стати меценатом, треба самому мати багато грошей. Ви самі їх певно не маєте!

Та ні, багато грошей не треба. За кожним разом, коли купуєте українську книжку собі чи приятелям в дарунку, ви вже стаєте малими меценатами, добродіями української книжки. А будете великі — може не один з Вас стане великим та щедрим меценатом.

Я знаю, що кожний та кожна з Вас і купує і читає українські книжки. А тому не кажу Вам нічого більше, як тільки: робіть так далі, бо і по цьому пізнати доброго новака!

Ваш „Готуйсь”

ЧИ ЗНАЄТЕ ІХ?

Князь, син Володимира Великого, засів на Київському престолі після його смерті. Розгромив зі своїми дружинниками печенігів та поширив границі України-Руси далеко на схід. Став одним із найсильніших володарів в Європі. З ним радо поєдналися королі Франції, Норвегії, Угорщини, Візантії.

Князь поширив і зміцнив Київ, обвів його високими оборонними валами. Збудував величній храм Святої Софії, що стоїть і до сьогодні, „Золоті Ворота”, численні церкви та школи і зібрав велику бібліотеку. Установив суди й списав усі закони в книгу „Руську Правду”. За розум та справедливість нарід назвав його Мудрим.

Князь, кийський воєвода, з роду давніх українських князів. Жив тоді, коли українська шляхта переходила до поляків, але твердо держався своєї віри й народу. Був дуже багатий, найбагатший не лиш на цілу Україну, але й на цілу Польщу. Волинське місто Острог, де він жив, стало під його опікою осередком української науки. В 1570 р. заложив там школу, де вчили староукраїнською, грецькою та латинською мовами. Там князь виховував вчених людей, що боронили українську віру й нарід. З цієї

школи вийшли славні гетьмани, як ось Петро Конашевич-Сагайдачний та Марко Жмайло. При школі згуртувався кружок вче-

них. Вони видали першу Біблію, друковану слов'янською мовою. Друкував її Іван Федорович. Вона називається „Острозька Біблія”.

РОЗГАДКИ З ВЕРЕСНЯ:

НЕСТОР ЛІТОПИСЕЦЬ

..... був дуже багатий, мав великі лани урожайного чорнозему на Херсонщині в Україні. За свої гроші видавав українські газети та книжки. Допомігав теж грошми до видання одинокої щоденної газети, яка виходила тоді, перед першою світовою війною в Україні. Сам писав маленькі книжечки для селян про те, як найкраще їм управляти землю. Сам написав „Спомини” та „Щоденник”. З них знаємо, як жили та що робили добрі освічені українці сто років тому і пізніше. Московський царський уряд постійно переслідував його за те, що він піддержував українські установи. Він помер на чужині в 1929 році.

МИТРОПОЛИТ ПЕТРО МОГИЛА

СОФІЯ РУСОВА

Приніс мені тато
Книжечку у хату,
Та тільки не знати
Хто буде читати.

Всю азбуку знаю
Сама прочитаю!

КВІТОЧКА З ЛІЗІЄ

Це була жвава, весела дівчинка з довгими золотими кучерями.

Тато дуже її любив і називав малою королевою. Мати називала її Квіточкою. Але справжнє її ім'я було Тереса.

Та сталося велике нещастя — матуся померла.

Сумно було квіточці-Тересі, хоч були в неї чотири старші сестри й любий тато. Жили вони в великому поверховому домі. В городі цвіли літом рожі, у саді рум'янилися яблука. Часом бігла Квіточка до сусідів поїздити на . . . корові. Це було так цікаво сидіти високо на хребті корови й кликати собачку Томця. Рудий песик гавкав і скакав з радості. Але найбільше любила Тереса дивитись на зорі. Ось виїхав Великий Віз на небо, Курочка вийшла з ціп'ятами, а Молочний Шлях прояснив цілу небесну копулу.

— Таточку! — кликнула од-

ного вечора, — дивись! Ось на небі написане моє ім'я.

Дійсно, в одній частині небесної синяви зірки творили букву Т.

Цікаво було дивитись до пізньої ночі на зорі.

— До школи раненько, доню! — пригадував тато. А мала Тереса дуже любила школу. Правда, часом недобрі діти сміялись з неї, що вона була пильна в науці і дуже чемна. Через те прикро було малій Тересі. Вона навіть плакала, як ніхто не бачив. Але нікому не жалілась. Тільки сиділа в кутику денебудь вдома, або в городі серед рож і просила Ісусика, щоб ті діти недобрі стали добрими.

Квіточка мала також різні пригоди. Ото ж одного разу, по дорозі зі школи хотіла молитись з заплющеними очима. І лишенько! — зачіпила лавку одної перекупки. Покотилась капуста,

розсипались огірки. Посипались з кошиків грушки, яблука...

Довго й щиро просила вибачення в перекупки. Вона ж цього не хотіла зробити. Вона завжди хотіла так жити і так все робити, щоб Ісусик був з неї вдоволеній. Не інакше. І при тім, що робила — вчилась чи бавилась чи грала на фортепіяні, завжди питала: „Ісусику, чи Ти вдоволеній з мене?”

Була ще дуже молоденька, бо було їй тільки п'ятнадцять років, як пішла в монастир. Там стала радістю сестер-монахинь. Усім допомагала, всі труди з усміхом переносила.

— „Ісус Христос любить радісні душі” — часто казала. І була найщасливішою людиною на світі.

Бо щастя є в нашій душі, коли живемо так, як Господь Бог то-го собі бажає.

Багато чудес вчинила свята

Мал. І. Савойка

Тереса після своєї смерті і до-сьогодні їх робить. Особливо радо допомагає дітям у науці.

Ле. К.

Сірий Орел Орест

ЩО РОЗКАЗУВАВ БРАТЧИК ЮРА?

Коли „Лисики” вийшли з до-мівки на вулицю, то літній жар немов вдарив в обличчя всіх.

— Але спека! — кликнув Олесь. — Прошу братчика, а як таке мале сонце може так силь-но гріти?

— Сонце не мале, — відповів з усмішкою братчик Юра. — Во-но куди більше від землі. От,

пождіть, в суботу на сходах я розкажу вам дещо про сонце.

Не міг Олесь діждатися субо-ти. І як це можливе, щоб сонце було більше від землі? Адже ж воно зовсім маленьке там, на небі!

А в суботу братчик приніс до домівки білу квітку. — Бачите цю квітку, „Лисики”? — Це ро-

мен. Ось ми поставимо її в скляночку з водою й лишимо на вікні. Але ще щось іншого зробимо: до води, що в ній квітка, наллємо трішки чорнила.

— Чому, чому? — посипалися з усіх боків запити.

— Це, покищо, тайна. А ось пізніше довідаєтеся про все.

По відкритті сходин братчик почав гутірку: — Питали ви, чому сонце так пече? А знаєте, що таке сонце? Вчені думають, що сонце — це велика куля розжарених горючих газів. Є вони страшенно гарячі; тепло й світло з них виділюється на всі боки. Кожного літа наша частина землі, тобто північна півкуля, обертається ближче сонця й тому в нас настає спека. А південна півкуля землі є обернена якраз тепер даліше від сонця й тому там тепер зима. Тому й новачки в Аргентині їдуть до табору в січні, бо там тоді є літо і навпаки — коли в нас є літо, там є зима.

— А чи сонце є більше, чи менше від земної кулі? — спитав Олесь.

— О, багато більше! Вчені астрономи установили спеціальними помірами, що промір сонця є понад 100 разів більший ніж промір землі. А знаєте, як далеко від землі до сонця? Майже 150 мільйонів кілометрів (100 мільйонів миль)! Коли б ви їхали до сонця зі швидкістю 100 миль на годину, то треба би 100

літ безперестанної їзди, щоб туди дістатися! Тому й сонце здається малим, бо так далеко від нас, та насправді є воно дуже велике. А хто з вас знає, що доброго дає нам сонце?

— Я знаю! — скрикнув Ірко. — Сонце дає нам тепло!

— Так, це правда, — потвердив братчик. — Ось, подивіться, що я тут маю! І братчик витягнув з кишені немов би кусок скла, що було вигнуте, грубіше в середині, а тонше по краях.

— А що це таке? — не витримав Олесь.

— Це — сочка. Сочка, це таке скло, що заломлює промені світла. Ось кожне скло в твоїх окулярах, Данку, це не звичайне скло, а сочка, яка заломлює світляні промені.

— Але ваша сочка, братчику, не така, як з окулярів! — несміло завважив Данко.

— Маєш рацію, Данку. Це така сочка, що її часом уживають в електричних ліхтариках. Ось ми подержимо цю сочку так, щоб промені сонця крізь вікно падали на неї, а під спід підкладемо цю картку паперу. Бачите цю ясну пляму на папері? Туди власне наша сочка збирає всі соняшні промені.

— Так, я знаю! — вихопився Олесь. — Це зветься гокус!

— Не гокус, а фокус! — поправив братчик. — Так називається та точка, де перетинаються всі промені, що їх сочка залом-

люс. Ось подержім цю сочку так хвилинку...

Новаки з напруженням слідкували. Раптом з картки паперу під сочкою піднісся синявий димок, а далі картка спалахнула вогняним полум'ям.

— Ой, вогонь! — скрикнув наймолодший Петрусь.

Поки „Лисики” спам'яталися, папір зовсім згорів і на кам'яному підвіконню залишилася лише купка попелу.

— Ось, бачите, стільки тепла дають нам соняшні промені, — продовжував братчик, — що коли зібрати їх в одне місце, то можуть навіть спричинити вогонь. А пам'ятаєте, як минулого року в таборі Олесь спік собі плечі на сонці й ходив червоний мов буряк? А крім тепла сонце дає нам світло. Тому вночі, коли сонця не видно, нема світла й є темно.

— Але місяць також світить! — завважив Андрійко.

— Це правда, Андрійку, та місяць не світить власним світлом. Він лише посилає нам промені, що зі сонця світять на місяць, відбиваються від місяця й тоді йдуть до нас. Тому місяць не гріє, лише світить позиченими соняшними променями. Ось я маю зеркальце — коли поставлю його під кутом до сонця, то соняшні промені відбиваються від зеркальця й падають на стіну та творять там світляні „зайчики”. Подібно відбиваються со-

няшні промені й від місяця й творять місячне сяйво.

— Прошу братчика, а чи краски так само є від сонця? — спитав Олесь.

— Так, — potwierдив братчик. Соняшне світло є біле. Тут я маю призму. — І братчик Юра витягнув знову кусок скла, блискучого немов кришталь, у формі великого трикутника. — Призма так заломлює світляні промені, що розбиває їх на поодинокі краски. Ось, дивіться! — і братчик так поставив призму, що промені сонця крізь вікно пада-

Мал. Р. Ваб'юк

ли прямо на неї. На протилежній стіні враз з'явилися світляні краски: червона, помаранчева, жовта, зелена, синя і фіолетна.

— Веселка! Зовсім так як веселка! — закричали „Лисики”.

— Так. Коли по дощі засяє сонце, то краплинки води, які ще є в повітрі, розбивають сонячне світло на краски, немов призма, і тоді ми бачимо веселку.

— А чи мій червоний светер також заломлює світло? — спитав Василько.

— Коли денне біле світло паде на твій светер, то червона краска відбивається, а інші ні. Тому ми й бачимо червоне. Подібно сині предмети відбивають лише синє світло, зелені — зелене і так далше. А все це походить від білого сонячного світла. Та найважливіша річ, що нам її дає сонце — це їжа. Знаєте, як живляться рослини?

— Так, так! Корінцями тягнуть собі соки з землі!

— Правильно. Але для цього потрібне їм сонячне світло. На світлі рослини тягнуть воду із землі і деякі гази з повітря та приготують собі їжу. Без сонця вони цього не могли б зробити. Ось погляньмо тепер на нашу квітку в вікні.

Новаки глянули й аж ахнули з дива. Білий ромен, що його братчик на початку сходинок по-

клав у воду з чорнилом, змінив свою краску на синю!

— Тут маємо доказ, як рослини живляться — пояснив братчик. Ця квітка на сонці почала тягнути воду із склянки, щоб так живитися. А з водою втягнула теж і дещо чорнила, тому почала синіти. Так отже живляться рослини. А тварини їдять або рослинний харч, або з інших тварин. Комашки здебільша живляться рослинами, а жаби їдять комашок. Корови також живляться травою й сіном. Комарі люблять ссати людську або тваринну кров. Люди ж живляться частинно рослинною їжею, як наприклад ярина, овочі, картопля, риж, а частинно твариною — як м'ясо, молоко, яйця і так далше.

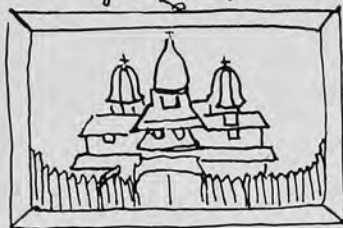
— Це все таке цікаве! Прошу нам ще розказати! — просив Олесь.

— Може вже другим разом. Тепер час на гру! — закінчив свою гутірку братчик Юра.

Зробіть такий досвід: Накрийте рослину на кілька днів прозорим (скляним, плястичним тощо) кльошем так, щоб повітря не доходило і залишіть її на ясно освітленому місці. Що помітите? Чому так сталося? Напишіть про свої спостереження до „Готуйсь”!

Дорогий „Вотуїсь“!

Чи Ти знаєш, що на Січі була церква
Покрови Матері Божої? Ми повісили
її образок в дзвіниці.

А в церкві козаки витягали шаблі
на половини з піхви, на знак, що
готові боронити віру перед ворогами.
Ми все теж вистругали собі шаблі
і перед сходинами молилися і витя-
гали шаблі до половини. Поглянь,
як це виглядає!

Риї „Іамарі“

Мал. Р. Баб'юк

У таборі новачок „І досі сниться” в Іст Четгем в Америці сестрички привчали новачок послуговуватися тільки нашою рідною, українською мовою в такий спосіб, як це нам тут описала одна з учасниць цього табору.

Серденько рідного слова

Серденько Рідного Слова — це любов до рідного слова, яка каже нам вживати завжди рідної, української мови. Ми, новач-

ки в таборі діставали такі маленькі сині серденька. Новачка, що протягом дня не придержувалася української мови, вживала чужих слів, тратила своє серденько та другого дня мусіла виступити з круга на один крок вперед, щоб одержати нове серденько від сестрички.

Ті новачки, що зуміли вдержати сині серденька через цілий тиждень, одержували при кінці тижня в нагороду великі жовті серденька. Всі новачки в таборі старалися якнайдовше задержувати ці сині й жовті серденька. В перших двох тижнях майже всі новачки мусіли виступати після ранньої молитви по нові

Мал. Р. Баб'юк

Із хроніки табору новачок „І досі сниться” ... : „Порядки” та „Пополуднева тиша”.

серденька. А в останніх тижнях на цілий табір виступали тільки три або чотири, а часом навіть ніхто не виступав. Бо ми всі говорили в таборі тільки по-українськи. При закінченні табору майже всі ми повезли зі собою додому жовті серденька.

Новачка **Рома Коваль**

Теренова гра

Наш табір „І досі сниться” відбув минулого тижня теренову гру, що називалася „до стовпів, що підпирають небо”. Ми мали шість важних точок. На першій точці був лист із бажанням, щоб ми дійшли щасливо до належної мети. Друга точка теренової гри це був теж лист, який доручав говорити із першою людиною, яку зустрінемо. На найближчій точці побачили ми сестричку Рому, передягнену за пастушка. Вона просила сказати якийсь вірш Тараса Шевченка. Ми сказали віршик „Село”, а тоді пастушок показав нам дальшу дорогу. На четвертій точці були чумаки, що дорогою до стовпів покалічилися на каміній дорозі. Вони просили першої допомоги та вказівок на дальшу дорогу. На п'ятій точці стояв чумак та просив нас щось заспівати. Наша група заспівала „Учітеся, брати мої”. Шоста точка — це був вже кінець гри. Там були три стовпи. На одному з них був вивішений український прапор. Ми підійшли та віддали почесь.

Це був кінець гри. Але в наших душах залишилася пам'ять про неї, бо вона була пов'язана з життям Тараса Шевченка.

Новачка **Ярка Коморовська**
Рій „Княжна”

**

„Готуйсь” щиро дякує таборові новачок **„Кобзареві Щебетушки”** із Українського Парку біля Вінніпегу в Канаді. Вони прислали такого листа:

Щирій привіт і грімке „Готуйсь” засилають **„Кобзареві Щебетушки”** та сестрички.

Командантка ст. пл. Дарія Зельська, Бунчужна пл. розв. Леся Греськів, Писар пл. розв. Натуся Шкільник, Сестрички: Оксана Ярко, Леся Гвоздулич. **Рій „Княжни”**: Марійка Вельгащ, Анна Котович, Марійка Зелена, Маруся Михайлишин, Галя Онуфрійчук, Христина Бойко, Лелія Барабаш, Галя Севериненко, Марта Микитин, **Рій „Чигиринки”**: Ірина Босовець, Дануся Гайовська. Дарія Романяк, Мирося Матіїв, Маруся Михайлишин, Анна Мазур. **Рій „Хустина”**: Інка Рудницька, Оля Богайчук, Оля Білан, Ірина Кайда, Люба Федорків, Марта Гнатів, Татіяна Шпитковська, Маруся Костишин, Христина Іванчук, Ірина Кузів, Лариса Марунчак. **Рій „Тополі”**: Тереня Трухан, Ліля Трухан, Надя Казимира, Ірка Марціновська, Маруся Павлишин, Ірка Продан, Мар-

та Казимира. Рій „Три шляхи”: Оксана Мазур, Дарця Мудра, Софійка Марциняк, Маруся Марціновська, Марта Качор. Рій „Думи”: Світляна Мухін, Роня Білик, Рома Романович, Оксана Бачинська.

Мал. Р. Баб'юк

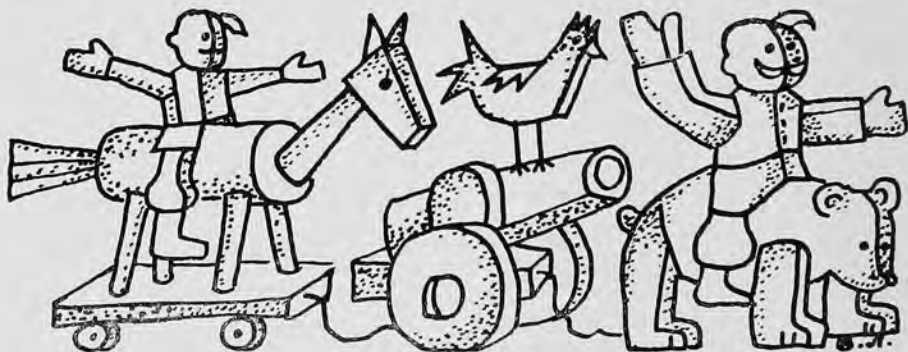
Із хроніки табору новачок „І досі сниться”... : „Рання руханка”.

Оттакіх „новачок-гудзичок”, як ця на знімці, майстрували сестрички табору новачок „І досі сниться”... та придбали з їх розпродажі 27 доларів на фонд „Готуйсь”.

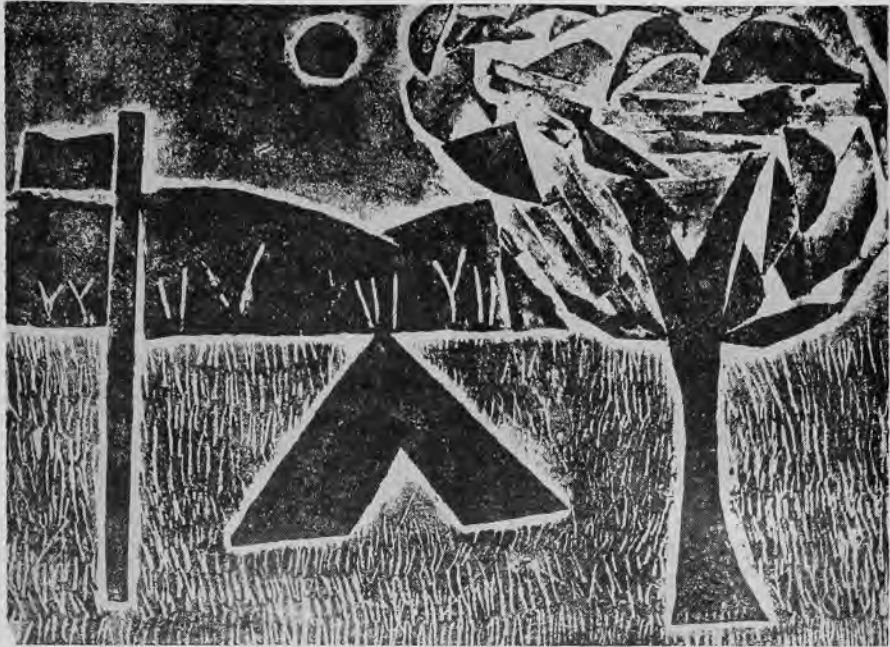

ЧИ ТИ ВЖЕ ЩАДИШ ГРОШІ

щоб передплатити „ГОТУЙСЬ” на 1962 рік?!

Мал. В. Любинська

Новачки „Кобзареві Щебетушки” із Вінніпегу намалювали свій табір на привіті до „Готуйсь”.

РОЗГАДКИ ЗАГАДОК

ГРУДЕНЬ 1960:

Коли новачки „Бджілки” виливали віск та кидали тіні із нього на стіну в навечер'я свята св. Андрія, під світло побачили:

Церкву (може храм святої Софії?).

Карту України, а на ній меч та рушницю.

Пластове шатро та пластуна, що сурмить на вставання.

Книжку та перо (гусяче, таке, як ним писали в давнину).

Звірі, скриті в реченнях були:

Вовк (Жваво вказував)

Лис (були спокійні)

Рись (Не журись)

Слон (весло недалко)

Лев (поле вкрилося)

Сарна (Шлюсар найкраще)

Засць (коза є цього)

Зебра (Морозе, брате!)

Кіт (Які тобі)

Тигр (ти граєш)

Як зайшов Святий Микола до бункру повстанців — це не важко відгадати на образку. А його дорога творить форму шапки-мазепинки, такої, як носять воляки Української Повстанської Армії.

СІЧЕНЬ 1961

Хрестиківка:

„Р”
Мід
Козак
Йордані
Мурований
Гостроверха.

Букви на місці хрестиків дають напис „РІЗДВО”.

**
*

„Бобрики” принесли разом 63 прикраси, щоб прикрасити свою ялинку. А числили вони їх так:

перший новак	1	прикраса
другий	1×2	2 прикраси
третій	2×2	4 прикраси
четвертий	2×4	8 прикрас
п'ятий	2×8	16 прикрас
шостий	2×16	32 прикраси

Коли зчислимо разом, буде 63. А як гарно мусіла їх ялинка виглядати!

**
*

Ребусики:

Нова радість стала,
Яка не бувала,
Над вертепом звізда ясна
Світу засіяла.

ЛЮТИЙ 1961

Ребусики:

Лісова пісня
Три метелики
Роберт Брюс
Біда навчить.

Це все назви творів нашої великої поетки Лесі Українки. „Лісову пісню” та „Роберта Брюса” зможете читати, коли будете вже в юнацтві, бо це поважніші речі, але „Три метелики” та „Біда навчить” — призначені для Вас і певно вже багато з Вас їх читало.

Хрестиківка:

1-2 Ліс
2-3 Степ
3-4 Перс
4-5 Сад
5-6 Дія
6-7 Ялта
7-8 Ас
8-9 Старе
9-10 Ева
10-12 Аул

Букви на місці хрестиків дають ім'я нашої поетки „ЛЕСЯ” Українка.

БЕРЕЗЕНЬ 1961:

„Наші гри”. Із складів можна скласти такі назви місцевин, де перебував Тарас Шевченко: Моринці, Кирилівка, Петербург, Київ, Кос Арал, Оренбург, Канів.

Ребусики: „Невольник”, „Сон”, „Гамалія”, „Тополя”, „Розрита могила”, „Заповіт”, „Садок вишневий”, „Кавказ”, „Лілея”, „Іван Підкова” — це все назви віршів Тараса Шевченка.

Подала сестричка Світляна Луцька
Мал. сестричка Ксея Клофас

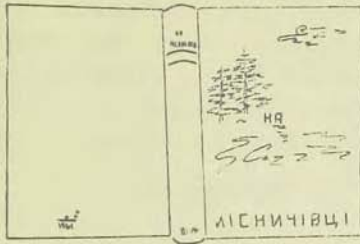
НОВАЦЬКИЙ СЛОВНИК

Кліша —
cut
das Klischee

Сторінка —
page
die Seite

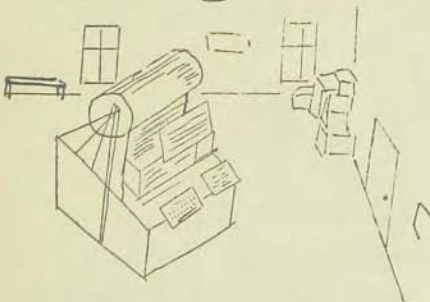
Картка —
leaf
das Blatt

Обгортка, обкладинка —
book cover
der Umschlag

Друкарня —
printing shop
die Druckerei

Переплетня —
book binding shop
die Buchbünderei

**НА ПРЕСОВИЙ ФОНД
„ГОТУЙСЬ” СКЛАЛИ:**

Табір Новачок „І досі сниться” в Іст Четгемі зібрав на фонд „Готуйсь” 27 доларів. Сестрички цього табору змайстрували такі голівки новачок, як „Готуйсь” подавав у червневому числі. Ці прикраси розпродавали вони гостям, які відвідували табір та так зібрали гроші на „Готуйсь”.

From:

„P L A S T”, 1 п с.
140-142 2nd Ave
New York 3, N. Y.

To:

Miss & Mr. Kulympchuk
101 St. Marks Place
New York 9, N. Y.

(Закінчення із стор. 16)

Чия це могила?

Слова на горі хреста:

1. Шатро
2. Мак
3. Три
4. Рак
5. С (Січ)

Поперечка:

Рік народження поета: 1814

Рік смерти поета: 1861

Слова внизу хреста:

6. Ш (Шабля)
7. Лев
8. Ева
9. Очі
10. Пес
11. Канів
12. Пекло
13. Заповіт

Разом: Тарас Шевченко.

КВІТЕНЬ 1961:

„Наші гри”

Весняні квіти поміж вичисленими це:

Незабудьки, Підсніжники, Проліски, Фіялки, Ряст.

Загадка:

Гамалія (небога малі ягідки)
Сон (приніс онук)
Заповіт (Гроза повітряної)
Тарасова ніч (стара сова ніччю)
Хустина (черемху стинати)
Тополя (Хто поляг)
Кавказ (Володка вказав)

Хрестиківка:

1. Пир
2. Идй (йди)
3. Сон
4. Аня
5. Ніс
6. Кос
7. Асо (оса)

Разом: Писанка.

ТРАВЕНЬ 1960:

Малюнки із життя Тараса Шевченка — розгадки, що їх прислали Іринка Мостович та новачки з Клівленду, ми подали вже у попередньому, вересневому числі.

Образок із числами представляє святого Юрія, опікуна Українського Пласту.